

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רח ע"ב

לא יאיר על פנים אצבעותיו מהאש

וכשמברכים על הנר, נצרך להראות אחורי האצבעות בהצפרנים, להאיר עליהן מאור זה הנר, והפנים של האצבעות לא נצרך להראות, להאיר עליהן מאור זה הנר, שהרי הם אין מאירים אלא מאור נר העליון שלמעלה מעלה, שהוא נעלם ונגנז ואינו מתגלה כלל, והם אין מאירים מאור נר הנגלה כלל, לפיכך נצרך להראות אחורי האצבעות בהצפרנים, ופנים האצבעות לא נצרך להראות לפני זה הנר, נסתרות הן ובהסתר מאירות, פנימיות הן ומפנימיות מאירות, עליונות הן ומעליון מאירות.

להריח הדס

אחר כך צריך להריח בבשמים להשיב נפשו בריח הזה, על כי רוח העליון הקדוש הוא נסתלק ממנו, וזה הריח המעולה בבשמים הוא הדס, שהרי קיום המקום הקדוש שהנשמות יוצאות ממנו הוא הדס^[א], וזה הוא קיום הנפש כדמיון שלמעלה, להתחזק לאחר זה שנשארת ערומה מן הרוח, והדס הוא קיום הנפש בודאי .

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצח ע"א

עני המגיע לאדם הוא מתנה שה' שולח לו להראותו שחפץ במצוותיו

"קחו מאתכם תְרוּמָה לַה' ", רבי יהודה פתח, **"הֲלוֹא פָּרַס לְרַעַב לַחֲמֶךָ וּגו'"** (ישעיהו נח, ז), בא וראה אשרי חלקו של אדם כאשר עני בא אליו, כי זה העני הוא מתנת הקדוש ברוך הוא ששלח לו, מי שמקבל מתנה זו בסבר פנים יפות, אשרי חלקו.

אברהם שהיה מרחם על בני העולם נחשב כאילו בראם

בא וראה, מי שמרחם על עני ומשיב לו את נפשו, הקדוש ברוך הוא מעלה עליו כאלו הוא ברא לנפשו, ועל כן אברהם שהיה מרחם על כל בני העולם, מעלה עליו הקדוש ברוך הוא כאלו הוא בראם, שכתוב: **"וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְחַרְוֹן"** (בראשית יב, ה), וזה נתבאר.

זיו הזוהר

ב. ז, ולכך האיש שהנשמה יתירה יצאה ממנו במוצאי שבת מוטב לו להריח בהדס עבור חיזוק וקיום הנפש שנשארה ערומה מן הרוח של קדושת שבת.

יא. הנשמות החדשות הבאות לזה העולם הן תחלה במדת המלכות בבחינת עובר, ואחר כך יוצאות משם בבחינת לידה, ומדת המלכות נקראת הדס על דרך הכתוב **"וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדָּסָה הִיא אֶסְתֵּר"** (אסתר

יחתוך לחם לפני העני כדי שלא יתבייש

"הָלוֹא פָּרַס", מהו פרוס, פרוס לו מפה עם לחם ומזון לאכול, דבר אחר, "הָלוֹא פָּרַס", כמו שכתוב: "פָּרַס פְּרִיסֹת" וכו' (דניאל ה, כח), שנצרך לפרוס פריסת לחם לפניו, כדי שלא יתבייש, ויפרוס לפניו בעין טובה.

שלא יתן לעני מגזל

"לְחֻמְךָ", לחם לא כתוב אלא "לְחֻמְךָ", מה שהוא שלך מממונך, ולא של גזל ולא של עשק ולא של גנבה, שאם כן אין זה לזכותו, אלא וי לו שבא להזכיר פשעיו.

תרומה לה' לא יהיה מגזל

כדמיון זה "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה", להרים ממה שהוא שלכם, ולא מעשק ולא מגזל ולא מגנבה, וזה נתבאר.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצח ע"ב

הרצון לעבוד ה' מתחיל בלב ומשם מתפשט לכל האברים

פתח רבי אבא ואמר "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה' פֶּלֶל נְדִיב לְבוֹ יְבִיאַהּ וגו'", בא וראה, בשעה שהאדם ישים רצונו לעבודת רבונו, זה הרצון עולה תחלה על הלב, שהוא הקיום והיסוד של כל הגוף, אחר כך עולה רצון ההוא הטוב על כל אברי הגוף, והרצון של כל אברי הגוף עם רצון הלב מתחברים יחד, והם מושכים עליהם זיו השכינה לדור עמהם, וזה האדם נעשה חלקו של הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב: "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה", מאתכם תהיה ההתעוררות לקבל עליכם תרומה ההיא, להיות חלק לה'.

על ידי הרצון הזה מושכים השכינה שתשרה עליו

ואפשר תאמר שאין הדבר תולה ברשותו של אדם, בא וראה מה כתוב: "פֶּלֶל נְדִיב לְבוֹ יְבִיאַהּ אֵת תְּרוּמַת ה'", "פֶּלֶל נְדִיב לְבוֹ" בודאי, כל מי שלבו יבקש, ימשיך לה להשכינה אליו, זהו שכתוב "יְבִיאַהּ", אף על פי שהיא בהתעלות למעלה, "יְבִיאַהּ" ממקום העליון, וימשיכה לדור עמו^[ב].

כאשר השכינה שורה היא מביאה עמה כל טוב

וכאשר תבוא לשכון עמו, הרבה ברכות והרבה עושר יבואו עמה, זהו שכתוב: "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת", לא יחסר לו כל עושר שבעולם.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ר ע"א

ה' ברא את העולם בשביל התורה

רבי חייא פתח ואמר "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה'", בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא בראו אלא לבעבור שיבואו ישראל ויקבלו התורה, בהתורה נברא העולם, ועל התורה מתקיים, זהו שכתוב: "אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקֹּת שְׁמַיִם וְאָרֶץ לֹא שִׁמְתִּי" (ירמיהו לג, כה).

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ר ע"א
זיו הזוהר
 יב. רבי אבא דורש שהתרוממות והתעלות השכינה הקדושה נעשה על ידי קיום המצוות ומעשים

ה' מאזין לקול התורה שהאדם לומד

התורה היא חיים ארוכים בעולם הזה, וחיים ארוכים בעולם הבא, וכל מי שעמלו בתורה, כאלו עמל בהיכל הקדוש ברוך הוא, שהיכל העליון של הקדוש ברוך הוא היא התורה, וכאשר האדם עוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא עומד שם ומאזין לקולו, כמו שכתוב: **"וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו"** (מלאכי ג, טז), והאדם ניצל משלשה דינים, מדין עולם הזה, ומדין מלאך המות שלא יוכל לשלוט עליו, ומדין הגיהנם.

תורה שבכתב ושבעל פה

"וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו", מה הוא, אלא יש ספר למעלה ויש ספר למטה, והכל נקרא תורה, מה בין זה לזה, אלא ספר העליון הוא תורה שבכתב, ומה הוא, זה עולם הבא^[יג], ספר התחתון, זהו התורה, שנקראת תורה שבעל פה^[יד], ומה הוא על פה, אלו המרכבות שלמטה שהשכינה קיימת עליהן, ולפי שאינן בכלל הכתב שלמעלה, נקראין על פה, ולפי שהשכינה עומדת עליהן נקראת תרומה^[טו].

צריך ליחד את השכינה עם בעלה ולהרים שניהם יחד

ועוד שמעתי מן המנורה הקדושה, **"תְּרוּמָה"**, מהו תרומה, כמו שביארנו תרי ממאה, בא וראה, כל אותן מדרגות הקדושות אשר בסוד האמונה, שהקדוש ברוך הוא מתגלה בהן, עשר מדרגות הן, והן עשרה מאמרות כמו שביארנו^[טז], ואלו עשר עולות למאה, וכאשר נצרך לנו להרים נקודה התחתונה הזאת, אסור לנו לקחת אותה בלבדה, אלא לה ולבעלה^[יז], והן השתים מאותן המאה שאמרנו^[יח], לפי שאין נצרך להפריד ביניהם כלל, אלא ליחדה עם בעלה, ועל כן נקראת תרומה בכלל אחד^[יט].

כל מי שרוצה להעלות את המלכות יכול

ובא וראה בכל יום הכרוז קורא, כל בני העולם, בכם תולה דבר זה, וזהו **"קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לַה'"**, ואם תאמרו שקשה הדבר עליכם, **"כֹּל נָדִיב לְבוֹ יְבִיאֶהָ"**.

על ידי תפלה בכוונה מתקן תיקונים למעלה

מהו "יְבִיאֶהָ", אלא מכאן למדנו סוד התפלה, שאדם המפחד מרבונו ומכוון לבו ורצונו בתפלה, הוא מתקן התקון שלמעלה כמו שביארנו.

זיו הזוהר

התרומה דהיינו השכינה הקדושה נעשה על ידי תלמוד תורה. **טז.** היינו העשר ספירות, וכיון שכל ספירה נכללת מכל העשר ספירות לפיכך עולות העשר ספירות למאה מדרגות. **יז.** נקודה התחתונה היינו ספירת מלכות, ותמיד נצרך ליחדה עם בעלה, היינו ספירת תפארת שנקראת עלמא דדכורא, וזהו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. **יח.** היינו תפארת ומלכות. **יט.** פירוש שהשם תרומה הוא משמעות תרי ממאה שהן בכלל אחד

טובים. **יג.** סוד התורה שבכתב הוא עולם הבינה שנקרא עולם הבא. **יד.** סוד התורה שבעל פה היא מדת המלכות, כדאיתא מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה. **טו.** המרכבות שלמטה שהשכינה קיימת עליהן יש לומר שהם הצדיקים והתלמידי חכמים לומדי התורה, על דרך אמרם ז"ל שהאבות הן הן המרכבה, שעל ידי לימוד תורתם השכינה מתרוממת ונתעלית לקבל שפע ממקור עליון, נמצא שרבי חייא דורש שהתרוממות והתעלות

על ידי פסוקי דזמרה נכרתים החיצונים והשכינה מתקשטת

בתחלה עם שירות ותשבחות שאומרים מלאכים העליונים למעלה^[א], ובסדר תשבחות הזה שאומרים ישראל למטה, השכינה מתקשטת עצמה ומתתקנת בתקונה, כאשה המתקשטת לבעלה.

ביוצר מתקשטות מחנותיה עמה

ובסדר התפלה, בזה התקון של תפלת מיושב, נתתקנות העלמות שלה וכל מחנותיה, ומתקשטות כלן יחד עמה^[א].

באמת ויציב כולם מתוקנים ומוכנים

ולאחר שנתתקן הכל ונסתדרו, כשמגיעים לאמת ויציב, אז הכל נתתקן, השכינה ועלמותיה, עד שמגיעים לגאל ישראל^[ב], אז צריכים כולם לעמוד על רגליהם.

אז יורד המלך העליון להגביה את השכינה לעולם האצילות

לפי שכאשר ישראל מגיעים לאמת ויציב, והכל נתתקן, עלמותיה מנשאות לה, והיא תנשא עצמה, אצל מלך העליון^[ב], וכיון שמגיעים לגאל ישראל, אז מלך הקדוש העליון מופיע במדרגותיו, ויוצא להתחבר עמה, ואנחנו מלפני מלך העליון צריכים לעמוד על רגלינו באימה ברעדה.

באבות מושיט ימינו באתה גבור שם שמאלו תחת ראשה ובאתה קדוש נשיקין

שהרי אז הוא מושיט ימינו אליה, ואחר כך משים לה שמאלו תחת ראשה, ואחר כך מתחבקים שניהם יחד בנשיקות^[ב], ואלו הן ג' ברכות הראשונות.

צריך לכוון לכל אלו הדברים

וצריך האדם להשוות לבו ומחשבתו, ולכוון בכל אלה התקונים וסדורי התפלה, פיו ולבו ומחשבתו ביחד.

אז הוא עת רצון

בשעה שמלך העליון עם המלכה הם בהתחברות בשמחה באותן הנשיקות, אז מי שצריך לבקש בקשות יבקש, שהרי אז שעת רצון היא.

כל נדיב לב יכול להעלות את המלכה למלך

זכאי הוא מי שמשים לבו ומחשבתו לזה, ועל זה כתוב: "כל נדיב לבו יביאה את תרומתה"^[ב], אצל מלך העליון^[ב].

זיו הזוהר

שנקראת ברתא דליה חסדים וגבורות שנקראין ימינא ושמאלא, וענין הנשיקין היינו התדבקות רוחא ברוחא, וכל זה נעשה בשלש ברכות הראשונות של ברכות שמונה עשרה. **כה**. נמצא שרשב"י דורש הפסוק "קחו מאתכם תרומה לה"^[ב], שהתרוממות והתעלות התרומה שהיא מדת המלכות והשכינה הקדושה נעשה על ידי כח תפלת ישראל.

והיינו תפארת ומלכות. **כ**. היינו פסוקי דזמרה. **כא**. תפילת מיושב מתחלת בברכת יוצר אור. **כב**. עלמותיה היינו מרכבות המלאכים המשרתים לה. **כג**. היינו לעולם האצילות שמקורה ספירת החכמה שנקראת אבא וגם מלכא עלאה, כי תפלת השמנה עשרה היא בעולם האצילות. **כד**. פירוש שמן עולם האצילות ספירת החכמה נשפע למדת המלכות